

**ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับ
การค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด
LEGAL PROBLEMS CONCERNING
THE PROSTITUTION IN MESSAGE PARLOUR**

พงษ์ธร สำราญ

อาจารย์ประจำ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

E-mail : psomran@hotmail.com

บทคัดย่อ

การที่สถานบริการอาบ อบ นวด เป็นแหล่งค้าประเวณีดังกล่าวเกิดจากปัจจัยทางกฎหมายหลายประการ ปัญหาที่สำคัญคือบทบัญญัติของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 เองได้เอื้อให้เกิดการค้าประเวณีขึ้นเนื่องจากกฎหมายยินยอมให้ชายและหญิงเพียงสองคน อาบน้ำและนวดตัวอยู่ด้วยกันในห้องรโหฐานที่มีเตียงนอน อันเป็นการสร้างโอกาสให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศกันได้โดยง่าย ทั้งยังกำหนดมาตรการลงโทษแก่ผู้ประกอบการต่ำกว่าที่ควร การแสวงหาพยานหลักฐานในการดำเนินคดีกับเจ้าของสถานบริการและผู้เป็นธุระจัดทำให้ค้าประเวณีก็เป็นเรื่องยาก เนื่องจากพยานส่วนใหญ่ก็มีส่วนในการกระทำความผิดกฎหมายอยู่ด้วย อีกทั้งการบังคับใช้กฎหมายก็ยังขาดประสิทธิภาพหรือความสนใจอย่างเพียงพอ ซึ่งหากมีการแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ให้มีความผิดเฉพาะเกี่ยวกับการค้าประเวณีและกำหนดบทลงโทษทางอาญาและการพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต แก่ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อไม่ให้มีโอกาสดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานบริการได้โดยง่าย การดึงผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีบางจำพวกให้เข้ามาเป็นพยานโดยผ่านขั้นตอนการลดหย่อนโทษ การสร้างทัศนคติที่ถูกต้องเพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง จะมีส่วนสำคัญที่ช่วยลดปัญหาการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด ลงได้

คำสำคัญ : การค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด

Abstract

There is a number of legal factors causing the massage parlor the place where the prostitution took place. The underlying matter that caused the said problems was obviously seen in some provisions of Recreational Place Act B.E. 2509 which allowed a man and a woman to take a bath together and to have a massage in the private room having a bed in which easily created a sexual opportunity. In addition, the penalty for an owner of such places is inappropriately trivial. The difficulty of an enquiry into an evidence to prosecute an owner of recreational place or a person procuring prostitution, occurs because a witness, in some means, is partly acting against the law himself, as well as an enforcement of the law is not in effective and sufficiently interesting. If there is an amendment of Recreational Place Act B.E. 2509 into imposing the penalty on prostitution and to suspend or withdraw the license of such owner, or amending an involving ministerial order in order to control a sexual opportunity in a recreational place, or taking any person associating the prostitution to be the witness by reducing the penalty, or creating the right attitude to the law enforcement officers for strictly enforcing the law, the problems in the massage parlor concerning the prostitution will be diminished.

Keywords : *The prostitution in massage parlour.*

1. บทนำ

การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่อยู่คู่สังคมมนุษย์มาเป็นเวลาช้านานแล้วจนถูกอ้างกันว่าเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดอาชีพหนึ่งของโลก เชื่อกันว่าเริ่มต้นนั้นโสเภณีเกิดขึ้นจากพิธีกรรมทางศาสนาของคณบริเวณชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนช่วงศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล และแพร่หลายไปในหลายๆ สังคมสืบต่อมา ทั้งในสมัยกรีก โรมัน และอินเดีย แม้แต่ในสมัยพุทธกาลก็ปรากฏหลักฐานว่ามีโสเภณีอยู่ ในส่วนของประเทศไทยนั้นมีหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับการค้าประเวณีนับแต่สมัยอยุธยาเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน รูปแบบ วิธีการค้าประเวณี และที่มาของการเป็นโสเภณีก็มีการปรับเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ในอดีตการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่กฎหมายอนุญาตให้กระทำได้ ขณะที่ปัจจุบันแม้มีกฎหมายห้ามมิให้มีการค้าประเวณีในบางลักษณะ แต่ในทางปฏิบัติกลับมีการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย ในอดีตสถานค้าประเวณีเป็นสถานที่จัดตั้งขึ้นเฉพาะเพื่อการค้าประเวณี แต่ปัจจุบันสถานค้าประเวณีกลับแอบแฝงอยู่ในสถานบริการประเภทต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานบริการอาบ อบ นวด นั้นเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าเป็นสถานที่ซึ่งมีการค้าประเวณี

แม้สถานบริการอาบ อบ นวด จะเป็นสถานที่ซึ่งคนทั่วไปทราบกันว่าเป็นสถานค้าประเวณี แต่สถานบริการดังกล่าวกลับเป็นสถานที่ซึ่งกฎหมายยอมรับให้มีการจัดตั้งขึ้นได้ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ปัญหาจึงมีอยู่ว่าเพราะเหตุใดกฎหมายจึงยินยอมหรือปล่อยให้สถานบริการที่คนทั่วไปทราบกันดีว่าเป็นสถานค้าประเวณียังคงดำเนินกิจการอยู่ในสังคมได้ตามปกติ ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด ผลจากการวิจัยพบว่าพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 และกฎระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้องนั้นเองเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจในปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาการค้าประเวณีในสังคมไทย รวมทั้งการจัดตั้งและประกอบกิจการสถานบริการอาบ อบ นวด อันจะทำให้เห็นสภาพปัญหาการค้าประเวณีในสถานบริการดังกล่าว ทั้งนี้เนื่องจากการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด ในปัจจุบัน เป็นการค้าประเวณีของหญิงเกือบทั้งหมด ดังนั้นในบทความนี้จึงกล่าวถึงเฉพาะการค้าประเวณีของหญิงเป็นหลัก โดยมีรายละเอียดคือ

2. การค้าประเวณีของหญิงไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ในส่วนของประเทศไทยนั้นมีหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับการค้าประเวณีนับแต่สมัยอยุธยา เป็นต้นมา ในสมัยอยุธยา – พ.ศ. 2398 นั้น มีย่านโสเภณีนี้เรียกกันว่า “สำเพ็ง” ผู้เป็นเจ้าของสำนักโสเภณีต้องเสียภาษีแก่เจ้าภาษี หญิงโสเภณีในสมัยนี้เป็นหญิงทาสที่นายทาสขายต่อมา นอกจากนี้ยังมีหญิงที่ถูกบิดาและสามีขายเป็นทาสด้วย ส่วนระยะหลังสนธิสัญญาเบาริ่ง – การเปลี่ยนแปลงการปกครองมีการเข้ามาของคนจีนและการเลิกทาสในสมัยรัชกาลที่ 5 ทำให้เกิดคนยากจนจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดการซื้อขายหญิงและผู้สมัครใจมาเป็นโสเภณีเพิ่มมากขึ้นและขยายตัวไปในเมืองต่างๆ หญิงโสเภณีเหล่านี้จะถูกบังคับกดขี่อย่างมาก ต้องกระทำตามคำสั่งเจ้าของสำนักโสเภณีมิฉะนั้นจะถูกเขี่ยนตี ได้มีการออกพระราชบัญญัติภาษีบำรุงถนนในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งเรียกเก็บจากเจ้าสำนักโสเภณีและตัวโสเภณี ต่อมาจึงมีการยกเลิกกฎหมายดังกล่าวและออกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ.127 มาแทนเพื่อให้รัฐควบคุมกิจการโสเภณีและเก็บเงินภาษีเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2503 จึงได้ยกเลิกกฎหมายดังกล่าว โดยมีการตราพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ขึ้นใช้บังคับแทน ทำให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายนับแต่นั้นมา ในยุคต่อมาคือยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง – ปัจจุบันนั้น มีการยกเลิกกฎหมายที่อนุญาตให้ชายมีภรรยาได้หลายคน ทำให้หญิงที่พ้นจากการเป็นภรรยาบางส่วนต้องประกอบอาชีพค้าประเวณี และมีการหลอกลวงผู้หญิงมาจากชนบทไปเป็นโสเภณีมากขึ้น ส่วนสถานที่ค้าประเวณีก็ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในสำนักคอมเขี้ยวอีกต่อไป แต่ได้ขยายออกไปในรูปแบบต่างๆ เช่น โรงน้ำชา ไนท์คลับ นอกจากนี้การเข้ามาของฐานทัพอเมริกันในช่วงปี พ.ศ.2505 – 2519 ยังทำให้ธุรกิจการค้าประเวณีเติบโตขึ้นอย่างมากอีกด้วย

มีงานวิจัยจำนวนมากที่บ่งชี้ถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีในปัจจุบันว่ามีที่มาจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยในส่วนของผู้ค้าประเวณีเอง เช่น การขาดโอกาสทางการศึกษา ความยากจน ความฟุ้งเฟ้อ เป็นต้น ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น ในบางครอบครัวและบางสังคมได้รับการปลูกฝังเป็นค่านิยมว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งเสียหายหรือเลวร้าย ทักษะคติในสังคมที่มองว่าการไปเที่ยวโสเภณีไม่ใช่ความผิด การพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยมทำให้เกิดการแสวงหารายได้และวัตถุโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม เป็นต้น ปัจจัยจากแนวโน้มนโยบายของประเทศ เช่น การพัฒนาประเทศโดยมุ่งที่เศรษฐกิจทำให้เกิดความแตกต่างทางรายได้ของคนในกลุ่มต่างๆ นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สนับสนุนสถานบริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีหรือการค้าบริการทางเพศ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีปัจจัยจากรายได้มหาศาลที่

ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้รับ ซึ่งล้วนแต่มีผลให้การค้าประเวณีแพร่กระจายและฝังรากลึกลงในสังคมไทยในปัจจุบัน

การค้าประเวณีที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนั้นมิได้สร้างปัญหาแต่เฉพาะกับสังคมเท่านั้น ผู้ค้าประเวณีเองก็ต้องประสบปัญหามากมายจากการค้าประเวณีของตนเช่นเดียวกัน ในด้านสังคมนั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าการค้าประเวณีเป็นแหล่งแพร่โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สถานค้าประเวณีเป็นแหล่งซ่องสุมและก่ออาชญากรรม ก่อให้เกิดปัญหาครอบครัวและความเสื่อมโทรมทางจริยธรรม ในส่วนของผู้ค้าประเวณีเองนั้นก็ต้องพบกับปัญหาการรังเกียจจากครอบครัวและสังคม ปัญหาการไม่ได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายโดยเฉพาะกฎหมายแรงงาน ความไม่มั่นคงทางอาชีพ การที่ต้องเป็นผู้กระทำความผิดทางกฎหมายหลายฉบับ ตลอดจนการถูกบังคับให้ค้าประเวณี แต่แม้ว่าการค้าประเวณีจะสร้างปัญหาให้แก่สังคมและตัวหญิงโสเภณีเองรวมทั้งยังเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายก็ตาม แต่ก็ยังคงมีหญิงจำนวนมากเดินทางเข้าสู่ตลาดค้าประเวณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเองก็ยังคงปล่อยปละละเลยให้การค้าประเวณีเกิดขึ้นแพร่หลายในสังคมจนดูเหมือนการค้าประเวณีไม่ได้ออกปัญหาใดๆ ขึ้นเลย

3. กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี

3.1 ระบบกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศต่างๆ

การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับสังคมในทุกประเทศทั่วโลก ประเทศต่างๆ ล้วนแต่มีความพยายามในการแก้ปัญหาดังกล่าวผ่านกระบวนการทั้งทางสังคมและกฎหมาย เฉพาะในส่วนของกฎหมายนั้นอาจแบ่งระบบกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศต่างๆ ออกได้เป็น 3 ระบบ ได้แก่

(1) ระบบห้ามการค้าประเวณี (The Prohibitionist System) ระบบนี้จะมองการค้าประเวณีว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม จึงเห็นว่าควรจะมีการกำจัดให้หมดไปจากสังคม ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีจึงถูกมองว่าเป็นผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการค้าประเวณีแมงดา ผู้เป็นธุระจัดหาหญิงมาเป็นโสเภณี ลูกค้า และตัวโสเภณีเอง ระบบนี้ใช้ในสหรัฐอเมริกา ยกเว้นรัฐเนวาดา ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศญี่ปุ่น

(2) ระบบยกเลิกการค้าประเวณี (The Abolitionist System) ระบบนี้ถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวองนั้นไม่ผิดกฎหมาย แต่มีการลงโทษการค้าหญิงและเด็ก การเปิดสถานค้าประเวณี การเป็นแมงดา การเป็นธุระจัดหา และการให้เช่าสถานที่เพื่อการค้า

ประเวณี ระบบนี้เป็นหลักการที่ใช้ในการบัญญัติอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปราบปรามการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and the Exploitation of the Prostitution of Others 1949) ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับกฎหมายควบคุมการค้าประเวณีในหลายๆ ประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษ แคนาดา อินเดีย และไทย เป็นต้น ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของระบบนี้ก็คือ ถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวเองไม่ถือว่าเป็นผิดกฎหมาย แต่มีบทลงโทษการค้าประเวณีที่กระทำในลักษณะเป็นการรับกวมนและก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น

(3) ระบบการจดทะเบียน (The Regulatory System) ระบบนี้จะยอมรับว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย และกำหนดให้จดทะเบียนโสเภณี รวมทั้งมีการตรวจสอบสุขภาพโสเภณีตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรค เช่น ในประเทศเยอรมันนี้ การประกอบการค้าประเวณีจะถูกกำหนดให้อยู่ในบริเวณเฉพาะเท่านั้น โดยกฎหมายกำหนดเขตพื้นที่ให้มีการค้าประเวณี และการมีใบอนุญาตค้าประเวณี ระบบนี้จะอนุญาตให้โสเภณีทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายได้

อย่างไรก็ดีไม่ว่าจะเป็นการใช้กฎหมายในระบบใดในการควบคุมการค้าประเวณีหลายๆ ประเทศก็ยังไม่ประสบความสำเร็จที่น่าพอใจในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี เนื่องจากแต่ละระบบก็มีข้อดีข้อเสียที่แตกต่างกันไป เช่น การห้ามตั้งสถานค้าประเวณีและห้ามผู้ค้าประเวณีออกมาติดต่อกับชกชนในที่สาธารณะในระบบห้ามการค้าประเวณีและระบบยกเลิกการค้าประเวณี มีผลเป็นการจำกัดหนทางของโสเภณีและเป็นการบังคับให้โสเภณีต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของแมงดาหรือต้องหลบซ่อนเนื่องจากเป็นความผิดทางกฎหมาย หรือการที่กฎหมายกำหนดให้โสเภณีต้องจดทะเบียนและต้องมีบัตรประกันสุขภาพนั้น ก็ถูกมองว่าเป็นระบบที่ประทับตราบาปทางสังคมให้กับโสเภณี และกฎหมายมีการเลือกปฏิบัติที่ไม่กำหนดให้ลูกค้าต้องตรวจโรคเช่นเดียวกับโสเภณีทำให้โสเภณีต้องเสี่ยงต่อการติดเชื้อจากลูกค้า และท้ายที่สุดแล้วก็ไม่มีระบบใดตั้งที่กล่าวมาพยายามหาแนวทางในการแก้ไขที่สาเหตุของปัญหาการค้าประเวณีแต่อย่างใด

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย

การแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีโดยอาศัยกระบวนการทางกฎหมายนั้นเกิดขึ้นนับแต่มีการตราพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ขึ้นใช้บังคับ แม้กฎหมายดังกล่าวได้ถูก

ยกเลิกไปแล้ว แต่ปัจจุบันก็ยังมีกฎหมายสำคัญที่ใช้เป็นเครื่องมือในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีในประเทศไทยอีกหลายฉบับ ได้แก่

(1) ประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีหลายมาตรา สามารถแบ่งได้ตามลักษณะของการกระทำผิดได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่

- 1) ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ และมาตรา 277 ตี
- 2) ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร ตามมาตรา 282 มาตรา 283 มาตรา 283 ทวิ และมาตรา 284
- 3) ความผิดฐานพาบุคคลไปโดยทุจริต ตามมาตรา 312 ตี
- 4) ความผิดฐานทำให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ตามมาตรา 310 และมาตรา 310 ทวิ
- 5) ความผิดฐานพรากเด็กหรือผู้เยาว์ ตามมาตรา 317 มาตรา 318 และมาตรา 319
- 6) ความผิดฐานพาหรือส่งคนออกไปนอกราชอาณาจักรโดยมิชอบ ตามมาตรา 320
- 7) ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี ตามมาตรา 286

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญานี้แม้จะไม่ได้บัญญัติถึงการค้าประเวณีไว้โดยตรง แต่ก็ครอบคลุมลักษณะการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในด้านอื่น ๆ ไว้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการบังคับให้ค้าประเวณี การมีส่วนร่วมในการค้าประเวณีในลักษณะเป็นผู้จัดหาให้มีการค้าประเวณีไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมค้าประเวณีหรือไม่ก็ตาม การนำตัวเด็กหรือผู้เยาว์มาค้าประเวณี การนำหญิงออกไปค้าประเวณีในต่างประเทศ และการหากินกับหญิงค้าประเวณีหรือการเป็นแมงดา (Pimping) แต่มีข้อบกพร่องบางส่วนของกฎหมายนี้คือการไม่สามารถดำเนินการกับผู้ร่วมสมคบกับผู้กระทำความผิด และการไม่มีมาตรการจัดการกับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการค้าประเวณี ทำให้ไม่สามารถจัดการกับการค้าประเวณีโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ทำงานเป็นขบวนการเครือข่ายได้เท่าที่ควร แต่ก็ไม่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติเท่าใดนักเนื่องจากมีกฎหมายอื่นที่มีมาตรการทางกฎหมายเหล่านี้อยู่แล้ว

(2) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กฎหมายฉบับนี้ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 โดยกำหนดความผิดของผู้ค้าประเวณีไว้ในมาตรา 5 มาตรา 6 และมาตรา 7 ผู้เกี่ยวข้องกับการ

คำประเวณีกำหนดไว้ในมาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 11 และ มาตรา 12 ส่วนผู้ใช้บริการผู้ค้าประเวณีจะบัญญัติความผิดไว้ในกรณีเดียวตามมาตรา 8

หากจะกล่าวโดยสรุปแล้ว กฎหมายฉบับนี้มุ่งลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเป็นหลัก ทั้งในส่วนของผู้เป็นธุระจัดหา หรือชักพาบุคคลไปค้าประเวณี เจ้าของกิจการหรือผู้จัดการสถานค้าประเวณี ตลอดจนบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปี ที่มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการค้าประเวณีของผู้อยู่ในความปกครองของตน ส่วนผู้ค้าประเวณีนั้นจะมีความผิดเฉพาะการติดต่อ ชักชวน โฆษณาการค้าประเวณี หรือมีผู้สมในสถานค้าประเวณีเท่านั้น แต่หากเป็นการค้าประเวณีโดยไม่ได้กระทำในลักษณะดังกล่าวแล้ว ย่อมไม่เป็นความผิด ในขณะที่ผู้ใช้บริการจะมีความผิดเฉพาะการกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นแก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ในสถานการณ์การค้าประเวณีเท่านั้น กฎหมายฉบับนี้จึงมีลักษณะเป็นเพียงการปราบปรามการค้าประเวณีไม่ให้มีลักษณะประเจิดประเจ้อในสังคมเท่านั้น อันเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยใช้มาตรการทางกฎหมายในระบบยกเลิกการค้าประเวณี (The Abolitionist System) โดยมีผลเท่ากับรัฐยอมรับให้มีการค้าประเวณีได้ภายในกรอบที่กฎหมายกำหนด

(3) พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 เป็นกฎหมายที่กำหนดทั้งความผิดและแนวทางดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้หลายกรณี โดยในส่วนของข้อกำหนดความผิดนั้นกฎหมายมิได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กไว้โดยตรง หากแต่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 5 ให้เอาความผิดในกฎหมายอื่นๆ เป็นฐานในการพิจารณา คือการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ซื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด รับหน่วงเหนี่ยว หรือกักขัง ซึ่งหญิงหรือเด็ก หรือจัดให้หญิงหรือเด็ก กระทำการหรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน

กฎหมายฉบับนี้ได้นำแนวคิดซึ่งแตกต่างจากหลักกฎหมายอาญาทั่วไปมาใช้ในหลายกรณีคือ การบัญญัติให้ผู้ที่เตรียมการกระทำความผิดต้องรับโทษเช่นเดียวกับการพยายามกระทำความผิด ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากการกระทำความผิดในกรณีทั่วไปตามประมวลกฎหมายอาญา และยังสร้างความผิดฐานใหม่ขึ้นอีกฐานหนึ่ง ได้แก่ ความผิดฐานสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำการอันเป็นความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก กล่าวคือแม้เป็นเพียงบุคคลที่อยู่ในขบวนการเดียวกันโดยมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการกระทำ

ความผิดก็ถือว่าเป็นผู้กระทำผิดที่ต้องได้รับโทษด้วย ซึ่งเป็นกรนำแนวคิดความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) มาใช้

(4) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 กฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้ในมาตรา 3 (2) ให้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารหญิงและเด็ก เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นและความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีหรือความผิดเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี เป็นความผิดมูลฐานที่สามารถดำเนินการตามกฎหมายฟอกเงินนี้ได้

กฎหมายฉบับนี้มุ่งจัดการผลประโยชน์ตอบแทนจำนวนมหาศาลของผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี โดยเฉพาะเจ้าของสถานการค้าประเวณีและขบวนการค้าหญิงและเด็ก เพื่อมิให้สามารถหารายได้เหล่านี้มาใช้ประโยชน์หรือสร้างสมอิทธิพลของตนเองหรือให้เป็นสินบนแก่เจ้าพนักงานผู้ทุจริต หรือนำไปใช้เป็นต้นทุนในการกระทำความผิดขึ้นมาอีก ซึ่งจะทำให้ผู้ที่เข้าสู่ธุรกิจผิดกฎหมายดังกล่าวได้ตระหนักว่าแม้จะได้กระทำความผิดและได้รับทรัพย์สินไปมากมายเพียงใดก็อาจถูกยึดไปได้ ซึ่งสุดท้ายแล้วผู้กระทำความผิดก็จะไม่เหลือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนั้นแต่อย่างใด

4. การจัดตั้งและดำเนินกิจการสถานบริการอาบ อบ นวด

การจัดตั้งและดำเนินกิจการสถานบริการอาบ อบ นวด ต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ซึ่งแบ่งสถานบริการออกเป็น 6 รูปแบบ เช่น สถานเต็นรำ สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว สถานที่จำหน่ายอาหารหรือสุราที่มีการแสดงดนตรีซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24 นาฬิกา เป็นต้น สถานบริการเหล่านี้บางประเภทมีการค้าประเวณีอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานบริการอาบ อบ นวด นั้นเป็นสถานการค้าประเวณีที่สังคมทราบกันดี นับแต่มีการอนุญาตให้มีการจัดตั้งสถานบริการอาบ อบ นวด ตามกฎหมายดังกล่าวเป็นต้นมา ก็ปรากฏหลักฐานว่ามีการค้าประเวณีภายในสถานบริการอาบ อบ นวด มาโดยตลอดจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด จึงควรเข้าใจถึงขั้นตอนการจัดตั้งและดำเนินการของ

สถานบริการดังกล่าวด้วย โดยสถานบริการอาบ อบ นวด มีขั้นตอนการจัดตั้งและดำเนินการ โดยสังเขปคือ

4.1 การจัดตั้งและดำเนินการ

ผู้ประสงค์จะจัดตั้งสถานบริการอาบ อบ นวด ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลมีสิทธิยื่นคำขออนุญาตจัดตั้งได้ แต่ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด เช่น อายุไม่ต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์ ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก กฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี เป็นต้น

ในส่วนของสถานที่จัดตั้งนั้น หากมีการจัดตั้งในปัจจุบันก็ต้องอยู่ในจังหวัดและในพื้นที่ซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการกำหนดไว้เท่านั้น อีกทั้งอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตนั้นจะต้องมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 7 และ มาตรา 8 เช่น จะต้องไม่อยู่ใกล้วัด สถานศึกษา โรงพยาบาล หรือยานที่ประชาชนอยู่อาศัย เป็นต้น ส่วนภายในสถานบริการนั้นกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2521) กำหนดให้ต้องมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีห้องส้วมเพียงพอ และหากมีห้องบริการเฉพาะก็จะต้องมีตัวเลขอารบิกสีขาวยาวขนาดสูงอย่างน้อย 5 เซนติเมตร ประจำเรียงตามลำดับที่หน้าประตูห้องบริการทุกห้อง ถ้าประตูเข้าออกมีบานเปิดให้มีช่องสี่เหลี่ยมขนาดสูง 5 เซนติเมตร ยาว 20 เซนติเมตร ขึ้นไป ที่บานประตูเหนือพื้นห้อง 170 เซนติเมตร

ผู้ขออนุญาตสามารถยื่นคำขอตามแบบ สป.1 พร้อมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องต่อสารวัตรท้องที่ในกรณีสถานที่ขออนุญาตอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร หรือต่อนายอำเภอท้องที่ในกรณีของจังหวัดอื่น จากนั้นจะมีการพิจารณาตามลำดับชั้นจนถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตตามกฎหมายฉบับนี้ หากได้รับอนุญาตแล้วใบอนุญาตดังกล่าวจะมีอายุถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของปี ที่ออกใบอนุญาตเท่านั้น เมื่อครบกำหนดแล้วผู้รับใบอนุญาตจะต้องมายื่นเรื่องขอต่ออายุใบอนุญาตต่อไปทุกปี แต่หากเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ ผู้ขออนุญาตหรือผู้รับอนุญาตนั้นก็สามารถอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือต่อปลัดกระทรวงมหาดไทยได้แล้วแต่กรณี

4.2 การควบคุมดูแลสถานบริการ อาบ อบ นวด

กฎหมายได้กำหนดความผิดในบางกรณีที่ได้กระทำในสถานบริการไว้เพิ่มเติมจากกฎหมายเฉพาะในเรื่องนั้น เช่น ความผิดเกี่ยวกับการนำอาวูชเข้าไปในสถานบริการ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้กำหนดหน้าที่ของผู้รับอนุญาตและเจ้าพนักงานไว้ในหลายประการ โดยในส่วนของผู้รับอนุญาตนั้นมีหน้าที่ต้องดำเนินการในหลายกรณี เช่น ต้องไม่ยินยอมหรือปล่อยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือนำอาวูชเข้าไปในสถานบริการ การแจ้งต่อเจ้าพนักงานเมื่อมีการกระทำความผิดตามที่กำหนด และการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงาน เป็นต้น ในส่วนของเจ้าพนักงานนั้นก็มีความหน้าที่หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสั่งพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งมีการออกประกาศกระทรวงมหาดไทยกำหนดหลักเกณฑ์และระยะเวลาในการสั่งพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตไว้แตกต่างกันตามลักษณะความร้ายแรงของการกระทำผิดซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

(1) สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 30 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนด 10 วัน ครั้งที่ 2 มีกำหนด 20 วัน ครั้งที่ 3 มีกำหนด 30 วัน และครั้งต่อไป มีกำหนด 30 วัน ในบางกรณี เช่น การจำหน่ายสุราให้แก่ผู้มีอาการเมามาจนประพฤติกวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้

(2) สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 90 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนด 30 วัน ครั้งที่ 2 มีกำหนด 60 วัน และครั้งต่อไป มีกำหนด 90 วัน ในบางกรณี เช่น การดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ

(3) สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 90 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนด 60 วัน และครั้งต่อไป มีกำหนด 90 วัน ในบางกรณี เช่น การปล่อยให้มึนเมาที่ไปไปในทางลามกหรืออนาจาร การเปิดปิดสถานบริการไม่ถูกต้องตามวันเวลาที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(4) สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละ 90 วัน ในกรณีที่ยินยอมหรือปล่อยให้มึนเมาให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ

ทั้งนี้เมื่อเจ้าพนักงานมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตก็มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือปลัดกระทรวงมหาดไทยแล้วแต่กรณี

4.3 การให้บริการของสถานบริการอาบ อบ นวด

การให้บริการของสถานบริการอาบ อบ นวด โดยทั่วไปจะมีการจัดแบ่งหญิงบริการออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ หญิงบริการที่อยู่ภายในตู้กระจก มีค่าบริการประมาณ 1,500 – 2,500 บาท และที่อยู่ภายนอกตู้กระจก (Side Line) มีค่าบริการประมาณ 2,800 – 5,500 บาท ซึ่งจะหักเป็นของสถานบริการประมาณ 1,000 – 1,500 บาท เมื่อผู้ใช้บริการเข้ามาในสถานบริการแล้วจะมีพนักงานเซิร์ฟเวयरเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้ใช้บริการในการเลือกหญิงบริการ เมื่อเลือกได้แล้วหญิงบริการก็จะพาไปที่ห้องให้บริการซึ่งมีลักษณะเป็นห้องส่วนตัวมีห้องอาบน้ำและอ่างอาบน้ำอยู่ภายใน โดยบริเวณประตูห้องจะมีช่องสี่เหลี่ยมขนาดกว้างประมาณ 5 เซนติเมตร ยาวประมาณ 20 เซนติเมตร อยู่ด้านบนของประตูสูงกว่าระดับสายตาเล็กน้อย เมื่อเข้ามาภายในห้องบริการแล้วหญิงบริการจะเริ่มต้นให้บริการโดยอาบน้ำและนวดตัวให้แก่ผู้ใช้บริการโดยทั้งสองฝ่ายจะอยู่ในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยหรือเปลือยกาย จากนั้นจึงนวดตัวแก่ผู้ใช้บริการ ในระหว่างนี้ส่วนใหญ่จะมีการร่วมประเวณีกันของหญิงบริการกับชายผู้ใช้บริการด้วย

5. ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการค้าประเวณีภายในสถานบริการอาบ อบ นวด

แม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีมาตั้งแต่ 2503 และมีกฎหมายควบคุมดูแลสถานบริการตั้งแต่ปี 2509 แต่การค้าประเวณีภายในสถานบริการอาบ อบ นวด ก็ยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับกันดีของทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งจากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวแล้วพบว่าการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด มีสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขดังนี้

5.1 สภาพปัญหาการค้าประเวณีภายในสถานบริการอาบ อบ นวด

พบว่ามีปัญหาอีกหลายประการที่ทำให้การค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด เป็นไปโดยแพร่หลายคือ

(1) ปัญหาเกี่ยวกับการเอื้อให้เกิดการค้าประเวณีภายในสถานบริการอาบ อบ นวด ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 เนื่องจากกฎหมายยินยอมให้ชายและหญิงเพียงสองคนอยู่ด้วยกันในห้องรโหฐานที่มีเตียงนอน ยอมให้หญิงให้บริการอาบน้ำให้กับชาย แม้กฎหมายจะบัญญัติให้ประตูเข้าออกของห้องต้องมีช่องสี่เหลี่ยมตามที่กำหนด แต่ก็มิได้ทำให้ห้องนั้นขาดความเป็นส่วนตัวไป จึงเป็นการสร้างโอกาสให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศกันได้โดยง่าย

(2) ปัญหาการไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด เนื่องจากพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ไม่ได้บัญญัติถึงการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีภายในสถานบริการไว้เฉพาะดังเช่นกรณีความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดหรือการนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ นอกจากนี้ในส่วนของ การสั่งพักใช้ ใบอนุญาตนั้น หากไม่ใช้การบังคับให้ค้าประเวณีหรือการค้าประเวณีเด็กแล้ว ก็จะกำหนด ระยะเวลาการพักใช้ใบอนุญาตไว้น้อยกว่ากรณีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือการนำอาวุธเข้า ไปในสถานบริการด้วยเช่นกัน

(3) ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของสถานบริการอาบ อบ นวด เนื่องจากแต่ เดิมกฎหมายไม่มีข้อบัญญัติกำหนดเขตพื้นที่เฉพาะสำหรับการตั้งสถานบริการ จึงมีการตั้ง สถานบริการในแต่ละพื้นที่อย่างกระจัดกระจาย แม้ปัจจุบันจะมีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขต พื้นที่ในหลายจังหวัดให้สถานบริการที่จัดตั้งขึ้นใหม่ต้องอยู่ในพื้นที่ที่กำหนด รวมทั้งให้บางจังหวัด ไม่สามารถขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการใหม่ได้ก็ตาม แต่ก็มีผลใช้บังคับเฉพาะสถานบริการที่ จัดตั้งขึ้นภายหลังการประกาศใช้ของพระราชกฤษฎีกาเท่านั้น ทำให้สถานบริการที่ตั้งอยู่ก่อน ยังคงตั้งอย่างกระจัดกระจายอยู่ต่อไป นอกจากนี้การที่มาตรา 7 ของพระราชบัญญัติสถาน บริการ พ.ศ.2509 กำหนดลักษณะของสถานที่ซึ่งอนุญาตให้ตั้งสถานบริการไว้ไม่ชัดเจน เท่าที่ควร ยังก่อให้เกิดปัญหาข้อโต้แย้งระหว่างผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ได้ง่ายอีกด้วย

(4) ปัญหาเกี่ยวกับการแสวงหาพยานหลักฐานในการดำเนินคดี การพิสูจน์ ความผิดของเจ้าของสถานบริการหรือผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการอาบ อบ นวด เกี่ยวกับความผิดในการเป็นธุระจัดหา รับตัวบุคคลไว้เพื่อให้ค้าประเวณี สนับสนุนการค้า ประเวณี หรือการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี เป็นเรื่องยากต่อการดำเนินการเนื่องจาก เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในที่รโหฐาน บุคคลที่เกี่ยวข้องคือผู้ใช้บริการและผู้ค้าประเวณีล้วนแต่ไม่ ต้องการเป็นพยานเพราะตนเองมีส่วนผิดหรือเป็นเรื่องน่าละอาย อีกทั้งเจ้าของสถานบริการจะ เตรียมการสร้างพยานหลักฐานไว้ล่วงหน้าเพื่อให้ตนพ้นผิด เช่น การกำหนดระเบียบของ พนักงานไว้โดยห้ามมิให้พนักงานค้าประเวณี การติดป้ายประกาศห้ามค้าประเวณีในสถาน บริการ ซึ่งทำให้การดำเนินคดีของเจ้าพนักงานยากลำบากมากขึ้น

(5) ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย แม้กฎหมายจะครอบคลุมการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีได้เป็นอย่างดีแล้วก็ตาม แต่การค้าประเวณีภายในสถาน บริการอาบ อบ นวด ก็ยังเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพราะขาดการบังคับใช้ กฎหมายอย่างจริงจังของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด้วย

(6) ปัญหาเกี่ยวกับการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ค่าประเมิน แม้จะมีได้เป็น ปัญหาโดยตรงเกี่ยวกับการค่าประเมินในสถานบริการอาบ อบ นวด แต่ก็ส่งผลกระทบต่อสำคัญถึง ปัญหาการค่าประเมินดังกล่าว เดิมประเทศไทยใช้ระบบการอนุญาตให้ค่าประเมินโดยการจดทะเบียน แต่ต่อมาได้นำระบบยกเลิกการค่าประเมินมาใช้จนถึงปัจจุบัน แต่ก็ไม่สามารถทำให้ การค่าประเมินหมดไปจากสังคมได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

เพื่อแก้ไขปัญหาค่าประเมินในสถานบริการอาบ อบ นวด ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ ให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและเร่งรัดการดำเนินการของเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องโดยมี รายละเอียดดังนี้

(1) แก้ไขกฎกระทรวงฉบับที่ 3 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติสถาน บริการ พ.ศ.2509 โดยกำหนดรูปแบบของห้อง ประตูห้อง และเตียงที่ให้บริการให้ชัดเจน โดยกำหนดให้ห้องบริการภายในสถานบริการอาบ อบ นวด มีลักษณะเปิดโล่ง มีเตียง ให้บริการหลายๆ เตียงในห้องบริการเดียวกัน ไม่ให้มีประตูที่ปิดทึบภายในห้องบริการ หากจะ มีประตูก็ให้เป็นกระจกใสเท่านั้น และไม่ให้พนักงานผู้ให้บริการอาบนำน้ำให้กับผู้ใช้บริการ เพื่อ ป้องกันไม่ให้ผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการมีโอกาสสร้างและเกิดอารมณ์ทางเพศซึ่งกันและกัน รวมทั้งไม่เปิดโอกาสให้เกิดกิจกรรมทางเพศภายในสถานบริการดังกล่าว

(2) แก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 โดยให้การค่าประเมินและ การเป็นธุรกิจทำให้ค่าประเมินในสถานบริการเป็นความผิดเพิ่มเติมจากความผิดตามกฎหมาย เฉพาะเกี่ยวกับการค่าประเมิน และแก้ไขประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องหลักเกณฑ์ในการ พิจารณาสั่งต่ออายุใบอนุญาต พักใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต และกำหนดระยะเวลาใน การสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งพักใบอนุญาตในกรณี ยินยอมหรือปล่อยให้มีการค่าประเมินในสถานบริการได้ครั้งละ 90 วัน เช่นเดียวกับกรณียาเสพติด เพื่อให้เจ้าของสถานบริการเกรงกลัวต่อความผิดและการสั่งพักใช้ใบอนุญาตมากขึ้น

(3) ควรตราพระราชกฤษฎีกากำหนดพื้นที่สำหรับการตั้งสถานบริการในทุก จังหวัด โดยกำหนดระยะเวลาให้สถานบริการที่ตั้งขึ้นก่อนการกำหนดพื้นที่ดังกล่าวให้ต้องย้าย มาตั้งในพื้นที่ที่กำหนดไว้ภายในระยะเวลาที่นานพอสมควร เช่น 20 – 25 ปี เพื่อไม่ให้ ผู้ประกอบการได้รับความเสียหายจากการก่อสร้างและลงทุนมากเกินไป ทั้งยังทำให้เกิดความ เป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองในระยะยาวและทำให้สามารถควบคุมการประกอบกิจการได้ ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังควรแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 7 ให้สามารถ

ออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดลักษณะของสถานที่ตั้งสถานบริการได้ ทำให้สามารถกำหนดลักษณะของสถานที่ตั้งสถานบริการประเภทต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดและชัดเจนมากขึ้น โดยอาจไม่จำเป็นต้องใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับสถานบริการทุกประเภท เนื่องจากสถานบริการแต่ละประเภทอาจมีลักษณะที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญหรือไม่เหมาะสมที่แตกต่างกัน

(4) ควรแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ให้ศาลมีอำนาจในการลดโทษให้แก่หญิงบริการในความผิดฐานมั่วสุมค้าประเวณีตามมาตรา 6 ลดโทษให้แก่พนักงานดังกล่าวในความผิดฐานสนับสนุนในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหาเพื่อค้าประเวณี ตามมาตรา 9 และฐานมั่วสุมค้าประเวณีตามมาตรา 6 หากหญิงบริการหรือพนักงานดังกล่าวให้การเป็นประโยชน์สำคัญต่อการปราบปรามการค้าประเวณี เพื่อสามารถนำตัวบุคคลเหล่านี้มาเป็นพยานในการดำเนินคดีกับเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล ผู้จัดการกิจการ หรือผู้ควบคุมการค้าประเวณี ซึ่งเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้การค้าประเวณีแพร่หลายในสังคม

(5) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสังคมต้องช่วยตรวจตราและผลักดันให้เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้หากยังคงให้การค้าประเวณีโดยสมัครใจเป็นความผิดตามกฎหมาย ก็ควรสร้างทัศนคติและความเข้าใจให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ให้เห็นว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดที่ต้องดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

(6) ควรนำระบบการจดทะเบียนสถานค้าประเวณีและโสเภณี (The Regulatory System) มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย เพราะเป็นการคุ้มครองผู้ค้าประเวณีเองให้ได้รับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายและได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมมากขึ้น ทำให้รัฐสามารถกำหนดนโยบายและควบคุมการค้าประเวณีให้อยู่ในกรอบของกฎหมายได้มากขึ้น รวมทั้งยังสามารถควบคุมโรคติดต่อทางเพศได้ดีขึ้น และที่สำคัญยังสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีโดยสมัครใจคือไม่ใช่เป็นการกระทำผิดอาชญากรรม หากแต่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ต้องแก้ไขด้วยมาตรการทางสังคมเท่านั้น

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. 2547. รายงานการสำรวจสถานบริการทางเพศ และผู้ให้บริการทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- กอบกุล رایะนาคร. 2538. การศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีและการค้าหญิง. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา. 2546. มาตรการแก้ไขปัญหาค้าประเวณี. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- คณิต ฒ นคร. 2537. กฎหมายอาญาภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิตติ ดิงศภัทย์. 2545. กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. กรุงเทพมหานคร: จีรัชการพิมพ์.
- ชนกพล สกลผดุงเขตต์. 2545. การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของหญิงและเด็ก : ศึกษาอนุสัญญาระหว่างประเทศและเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชุติมา จันทรธีโร และคณะ. 2542. การค้าหญิง: ภาวะสิทธิสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ผู้หญิง.
- “ซูวิทย์.” 8 กันยายน 2548. เดลินิวส์: 9.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. 2544. หลักกฎหมายอาญา ภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

- ธีรนาถ กาญจนอักษร. 2527. “ปัญหาและสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่อการค้าหญิง.” ใน ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา, หน้า 76–85. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัญญัติ จารุรัตน์, พันตำรวจเอก. 2537. “สรุปแนวทางการแก้ปัญหาและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในธุรกิจทางเพศ.” ใน รายงานการประชุมพิเศษระดับชาติว่าด้วยนโยบายและการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับเด็กในธุรกิจทางเพศ, หน้า 71-76. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ. 2543. ห่วย ช่อง ป่อน ยาบ้า เศรษฐกิจนอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- “ฝ่าใบอนุญาตอย่างยกใหม่.” 7 กันยายน 2548. คม ชัด ลึก: 3
- วีระพงษ์ บุญโญภาส. 2542. “อาชญากรรมค้าหญิงค้าเด็กกับกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน.” ใน สัมมนาทางวิชาการเรื่องอาชญากรรมค้าหญิงค้าเด็กกับกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน, หน้า 1-12. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรรพสิทธิ์ คุ่มประพันธ์. 2545. รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนากฎหมายป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ (ระยะที่ 2) หัวข้อมาตรการในการแก้ไขปัญหการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ. 2536. โสเภณีเด็ก สภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- โสภณ รัตนากร. 2542. “ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี.” ใน สัมมนาวิชาการเรื่องอาชญากรรมค้าหญิงค้าเด็กกับกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน, หน้า 13-25. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทร จันทรวิมล. 2537. “การอภิปรายเรื่องปัญหาและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในธุรกิจทางเพศ.” ใน รายงานการประชุมพิเศษระดับชาติว่าด้วยนโยบายและการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับเด็กในธุรกิจทางเพศ, หน้า 31-57. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

Clark and Marshall. n.d. *A Treatise on the Law of Crime* ed 5. n.p. อ้างถึงใน จิตติ
 ดิงศภักย์. 2543. กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 1. กรุงเทพมหานคร: จีรรัชการพิมพ์.

Henriques, Fernando. 1961. Strews and strumpets: A survey of prostitution. London:
 Macgibbon & Kee.

Jean D' Cunha. 1992. Prostitution Laws – Ideological Dimensions and Enforcement
 Practices. n.d. อ้างถึงใน กอบกุล ราชอาณาจักร. 2538. การศึกษากฎหมายเกี่ยวกับ
 การค้าประเวณีและการค้าหญิง. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

Wanjiku Kaime-Atterhog, Orathai Ard-Am, and Chanya Sethapu. n.d. Child Prostitution
 in Thailand: a documentary assessment. n.p. อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยมหิดล,
 สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. 2537. โสเภณีเด็ก. กรุงเทพมหานคร:
 มหาวิทยาลัยมหิดล.

Shadow business [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://suprederm.org>